

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia środa, 10 stycznia 2024 r.

Poz. 255

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2. 357 .2023 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 3 stycznia 2024 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr 194/2024 Rady Miejskiej w Przemyślu z dnia 24 listopada 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Wzgórze Zamkowe”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 24 listopada 2023 r. Rada Miejska w Przemyślu podjęła uchwałę Nr 194/2024 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Wzgórze Zamkowe”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 20 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977), zwanej dalej "ustawą o p.z.p."

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały Nr 194/2023 Rady Miejskiej w Przemyślu oraz przekazanej dokumentacji prac planistycznych organ nadzoru stwierdził, że zapisy uchwały naruszają w sposób istotny zasady i tryby sporządzania planu określone w przepisach ustawy o p.z.p. i pismem z dnia 21 grudnia 2023r. zostało wszczęte postępowanie nadzorcze.

Prezydent Miasta Przemyśla pismem z dnia 27 grudnia 2023r. złożył stosowne wyjaśnienia, które w ocenie organu nie znajdują uzasadnienia.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

Wskazać należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezspornym jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Oczywistym również jest - co wielokrotnie podkreślano w judykaturze - że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego

planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.).

Wskazać zatem należy, że zasady sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 28 ust. 1 ustawy, rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania przez uprawnione organy polityki przestrzennej, dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego jest związane ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń oraz standardów dokumentacji planistycznej. W odniesieniu do planu miejscowego, jego zawartość (tekstową i graficzną) określają przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy. Przedmiot uchwały szczegółowo określa art. 15 ust. 2 i 3 ustawy, natomiast standardy dokumentacji ustala, wydane na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Z kolei pojęcie "trybu sporządzania planu miejscowego" (zwanego też "procedurą planistyczną") - którego zachowanie stanowi przesłankę formalną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na jego uchwaleniu (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 maja 2009 r. sygn. akt II OSK 1778/08). Natomiast pojęcie "zasad sporządzania planu miejscowego" - których przestrzeganie stanowi przesłankę materialną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa - należy wiązać z samym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. wyrok NSA z dnia 11 września 2008 r. sygn. akt , wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 460/16).

W przedmiotowej uchwale Rady Miejskiej w Przemyślu organ nadzoru stwierdził nieprawidłowości dotyczące zgodności ustaleń planu z kierunkami wyznaczonymi w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Miasta Przemyśla. Zdaniem organu nadzoru zakres i stopień związania planów ustaleniami studium należy oceniać mając na uwadze odmienny charakter i stopień szczegółowości tych aktów, a zgodności nie można bowiem utożsamiać z identycznością. Zgodność między treścią studium a treścią planu miejscowego należy postrzegać jako kontynuację zasad zagospodarowania terenu ustalanych ogólnie w studium i podlegających sprecyzowaniu w planie miejscowym. Plan miejscowy ma więc doprecyzować te zasady, ale w taki sposób, aby nie doprowadzić do ich zmiany lub modyfikacji. To, że organ stanowiący gminy, jako twórca polityki przestrzennej gminy, dokonuje autointerpretacji uchwalonego przez siebie studium w zakresie oceny zgodności z nim projektu planu miejscowego nie oznacza bowiem, że w ramach tego władztwa może "wychodzić" poza ogólne ustalenia wynikające ze studium (por. wyrok NSA z 1 października 2021 r., i powołane tam orzecznictwo).

W orzecznictwie sądów administracyjnych zasadnie przyjmuje się, że stopień związania planów ustaleniami studium zależy w dużym stopniu od brzmienia tych ustaleń. Jednym z założeń polityki przestrzennej gminy jest związanie planowania miejscowego przez ustalenia studium, którego stopień może być - w zależności od szczegółowości ustaleń studium - silniejszy albo słabszy. Ustalenia studium nie muszą być przeniesione wprost do postanowień m.p.z.p., ale nie mogą być między sobą sprzeczne. Studium jest formą realizacji obowiązku prowadzenia polityki przestrzennej przez samorządowe władze lokalne i jest nie tylko aktem określającym założenia lokalnej polityki przestrzennej, lecz zawiera ustalenia wiążące przy sporządzeniu m.p.z.p. Studium z założenia ma być aktem elastycznym, który jednak zawiera nieprzekraczalne ramy dla swobody planowania przestrzennego (por. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, pod red. Z. Niewiadomskiego, 2021 wyd. 12, Legalis).

WSA w Olsztynie w wyroku z dnia 23 września 2021r. II SA/01 462/21 wskazał, iż przepis art. 20 ust. 1 u.p.z.p. nie pozawala na modyfikację w planie wskaźników zagospodarowania przestrzennego przyjętych w studium. W przypadku gdy w studium przyjęto określone wskaźniki jako wskaźniki sztywne, to wówczas plan miejscowy winien być z nim zgodny. Jeśli natomiast w studium gmina przyjmuje wskaźniki przez określenie „widełek” (od-do), to wówczas posiada swobodę kształtowania tych wskaźników w przyjętych

granicach. Zaznaczyć należy, że rada gminy uchwalając studium o określonej treści, sama decyduje o szczegółowości związania, o którym mowa w art. 9 ust. U.p.z.p.

Zauważyć należy, że zawarte w Studium Miasta Przemyśla wytyczne są określone precyzyjnie i co do zasady dopuszczają ustalenie w planie miejscowym maksymalnej wysokości zabudowy na 2 kondygnacje nadziemne. Przyjęte wskaźniki zostały zatem określone w Studium sztywno, co wyklucza swobodę kształtowania ich przy uchwalaniu planu w innej wielkości, niż podana w Studium. Ustalenia przedmiotowej uchwały, poprzez wskazanie maksymalnej wysokości zabudowy dla terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej wolnostojącej do 7.0m, oznaczonego w części graficznej planu symbolem MNW, naruszają ustalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Przemyśl, gdyż według wytycznych Studium, dla terenów MN, określono minimalną wysokość zabudowy – 2 kondygnacje nadziemne, z kolei ustalenia planu nie regulują tych kwestii (dot. kondygnacji).

Jest niewątpliwe, że określony w art. 9 ust. 4, art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 warunek zachowania braku sprzeczności ustaleń planu z kierunkami zagospodarowania przestrzennego ustanowionymi w studium tworzy zasadę sporządzania planu miejscowego, której naruszenie, stosownie do art. 28 ust. 1, wywołuje skutek w postaci nieważności planu miejscowego w całości lub w części. Ustalenia planu miejscowego są konsekwencją ustaleń studium (patrz m.in. wyrok NSA z dnia 14 czerwca 2007 r., sygn. akt II OSK 359/07; wyrok NSA z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt II OSK 114/08; wyrok NSA z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1904/10; wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. akt ; wyrok NSA z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt II OSK 2080/11).

W ocenie organu nadzoru niewłaściwe, wykraczające poza dopuszczalny i obowiązkowy zakres ustaleń planu określony przepisami art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, są formy ustaleń planu zawarte w § 4 ust. 4 pkt 5 lit. a, b i c oraz ust. 6 pkt 1 lit. b uchwały, odnoszące się do wykonania określonych czynności – np. „nakazuje się bieżącą konserwację obiektów małej architektury o znaczeniu historycznym”, „zakazuje się ocieplenia (z zewnątrz) elewacji zabudowań zamkowych”, „dopuszcza się rekonstrukcję architektoniczną zabytkowych obiektów budowlanych”, „nakazuje się stosowanie odpowiednich zabezpieczeń i odwodnień skarp, które powstaną z podcięcia zboczy przy realizacji zabudowy i infrastruktury technicznej”. Zaznacza się, iż powyżej przytoczono jedynie przykłady niewłaściwych form zapisów zawartych w ww. § 4 ust. 4 pkt 5 lit. a, b i c uchwały;

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy jednym z obligatoryjnych elementów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych oraz dóbr kultury współczesnej. W § 4 pkt 4 rozporządzenia określono, że ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Z kolei jak wynika z treści art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w strategiach, analizach, planach i studiach, o których mowa w ust. 1, w szczególności określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do jak najlepszego stanu.

Przytoczone powyżej regulacje wyznaczają granice upoważnienia ustawowego dla organu stanowiącego gminy do określania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji w zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych oraz dóbr kultury współczesnej. Adresat upoważnienia nie może zatem wykraczać poza dopuszczalny zakres przyznanej mu kompetencji.

Zestawiając ze sobą w/w regulacje ustawy z postanowieniami powołanych wyżej § 4 uchwały należy stwierdzić, że w zakresie wskazanym w art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy nie mieści się uprawnienie rady gminy do nakładania na właścicieli terenów - w uchwale będącej aktem prawa miejscowego - ściśle określonych obowiązków.

Z kolei ustalenia planu zawarte w § 4 ust. 9 pkt 2 lit. c, d i e uchwały, w zakresie dopuszczenia bilansowania miejsc parkingowych w terenach parkingów ogólnodostępnych i terenach ulic, wykraczają poza zakres określony uchwałą Rady Miejskiej w Przemyślu Nr 132/2022 z dnia 19 września 2022 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia przedmiotowego planu, co istotnie narusza zasady i tryb sporządzania planu, gdyż w granicach obszaru objętego planem nie wyznaczono żadnych „terenów parkingów ogólnodostępnych”,

a na terenach dróg dojazdowych nie dopuszczono lokalizacji miejsc parkingowych. Zatem mając powyższe na uwadze wskazuje się, iż ww. ustalenia planu miejscowego wykraczają poza granice opracowania;

Wskazuje również na niespójność w zapisach uchwały, gdyż w § 4 ust. 7 mowa jest o ustaleniu zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości objętych planem, natomiast w pkt 2 ustalono jedynie minimalną powierzchnię nowo wydzielanej działki budowlanej, nie ustalając z kolei wymaganych stosowanie do § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego parametrów wymaganych w procedurze scalania i podziału nieruchomości. Są to dwie odrębne procedury, których nie należy ze sobą utożsamiać;

Stosownie bowiem do dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo "szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym", przy czym przez czynności te należy rozumieć szczegółowo określoną, jednolitą procedurę "scalania i podziału nieruchomości", o której mowa w Dziale III, Rozdziale 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Ponadto, zgodnie z § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustalenia dotyczące szczegółowych zasad oraz warunków scalania i podziału nieruchomości zawierają określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek oraz ich powierzchni, kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego lub linii rozgraniczających teren drogi.

Powyższe wskazuje na naruszenie w sposób istotny zasad sporządzania planu pojmowane jako merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej, przez uprawnione organy, w zakresie zawartości ustaleń planu w kontekście przepisu z art. 15 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o p.z.p. oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zwraca się również uwagę iż:

1) dla terenu zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej wolnostojącej lub usług, oznaczonego symbolem MNW-U oraz terenu usług lub zieleni, oznaczonego symbolem U-ZP, „dopuszczenie”, zawarte w § 6 ust. 3 i § 7 ust. 2 uchwały, nie zostało ustalone zgodnie z wartościami określonymi w tabeli stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. 2021 poz. 2404 z późn. zm.), zgodnie z którym określenia nazw klas przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych dokonuje się w części tekstowej projektu planu miejscowego zgodnie z wartościami określonymi w tabeli.

Ponadto dla ww. dla terenów nie ustalono przeznaczeń wykluczonych;

2) w § 4 ust. 4 pkt 4 lit. b uchwały, mowa jest o „obiekcie wpisanym do rejestru zabytków ruchomych województwa podkarpackiego, oznaczonego na rysunku planu pod nr B-209”. Niemniej jednak w części graficznej uchwały nie wskazano takiego obiektu, co narusza § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto w części graficznej planu, nie wskazano obszaru i strefy, o których mowa w § 4 ust. 4 pkt 2 i 3 uchwały;

3) zapisy zawarte w § 4 ust. 5 pkt 1 uchwały, nie spełniają wymogów określonych w § 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ponieważ nie zawierają nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Równocześnie zapisy te są zbędne, niezgodne z § 11 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r., poz. 283), gdyż stanowią treści informacyjne o nie wyznaczeniu obszarów przestrzeni publicznej;

4) nazewnictwo zawarte w uchwale oraz w części graficznej planu w zakresie załącznika nr 1 do uchwały nie zostało określone stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;

- 5) stosownie do przepisu art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w przedłożonym uzasadnieniu do projektu planu nie wskazano daty uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- 6) w zakresie załącznika nr 3 do niniejszej uchwały, stanowiącego dane przestrzenne rysunek GeoTIFF:
 - nie został przycięty do granicy wektorowej planu;
 - nie wyświetla się we właściwej lokalizacji (brak nadanej georeferencji).

Ponadto w przedłożonej dokumentacji prac planistycznych zauważa się, iż:

- 1) w ogłoszeniu prasowym, obwieszczeniu oraz informacji w BIP o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu, brak jest adresu strony podmiotowej BIP, na której udostępniono projekt planu, co stanowi naruszenie § 11 ust. 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- 2) w związku z odbyciem dyskusji publicznej za pomocą środków porozumiewania się na odległość, w protokole z przeprowadzenia dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami, brak jest informacji o sposobie spełnienia wymogów zawartych w art. 8d ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wymaganej stosownie do załącznika Nr 5 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- 3) stosownie do § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, brak jest pisma zawiadamiającego wszystkie instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu. Nadmieniam, iż w dokumentacji prac planistycznych znajdują się jedynie dowody doręczeń ww. zawiadomienia.

Przytoczone i opisane wyżej niezgodności stanowią istotne naruszenie przepisów art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503), wobec powyższego zastosowanie będzie miał przepis art. 28 ustawy, albowiem doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz trybu jego uchwalania. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Przepis z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną - uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną - zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r.).

Wobec powyższego należało stwierdzić, iż uchwała Nr 194/2024 Rady Miejskiej w Przemyśle z dnia 24 listopada 2023r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Wzgórze zamkowe” narusza wskazane w uzasadnieniu obowiązujące przepisy prawa, dlatego też nie można uznać, że jej zapisy są zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym, co czyni zasadnym stwierdzenie jej nieważności.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Małgorzata Wąsacz
Zastępca Dyrektora Wydziału Prawnego i Nadzoru